

Strašidelná uspávanka

1. Kapitola – Tajomný pán

Volám sa Zuzka. S mojimi rodičmi som bola na zábave. Vracali sme sa zo zábavy po temnej uličke. Zrazu pred nami čosi prebehlo. Našťastie to nebolo nič hrozné bola to len mačka. Ale potom tých mačiek bolo viac a viac. Všetky sa na nás začali vrhať až ma omráčili.

Keď som sa prebudila zistila som, že všetci ostatní zmizli. Nevedela som ani to, kde som ja. Zrazu za mnou čosi zašramotilo. Otočila som sa a zbadala som jedného pána, ktorý sa mi prihovril : „Ahoj dievčatko ! Stratilo si sa ?“ Ja som mu odpovedala, že áno hoci som nevedela ako som sa stratila. „Môžeš u mňa prespať. Zajtra nájdeme tvojich rodičov. Ale teraz je už večer “ povedal pán menom Peter. Súhlasila som ...

2. Kapitola - Hviezdy

Petrov dom bol útulný. Mal aj ženu, ktorá sa volala Iveta. Ponúkli mi tú najmäkšiu posteľ, ktorá patrila ich synovi. Ten bol teraz na dovolenke.

Bolo jedenásť hodín v noci. Pani Iveta a pán Peter ešte stále pozerali televíziu. Keď ju konečne vypli, počula som, ako sa o niečom rozprávajú. Ležala som v posteli ticho ako myška. Zrazu do izby vošla Iveta a povedala : „Pod' sa pozrieť von na hviezdy. Žiaria krásne“.

3. Kapitola - Záhrada

Keď som vyšla von na záhradu, všetko sa mi zdalo iné ako cez deň. Hviezdy svietili nádherne, ale tak som sa bála tej tmy ! Chcela som ísť spať dnu, ale dvere boli zamknuté. Tak oni ma tu vymkli ! A tvárili sa ako dobráci. V tom v kontajneri čosi zašuchotalo. Jeho pokrývka sa nadvihla ...

4. Kapitola - Edit

Hodiny odbili dvanásť. Bola polnoc. Pokrývka kontajnera spadla na zem. Zbadala som ruku, ktorá sa vystrčila z nádoby. Potom už aj hlavu a napokon

celé telo. Bola to pani zahalená v čiernom rúchu. Vyzerala naozaj pekne, preto som nechápala, čo robí práve v kontajneri.

„Pod“, prehovorila. „Kam?“ prestrašene som sa jej spýtala. „Do zeme strašidiel“. „Ale...“ snažila som sa jej odporovať, ale ona ma prerušila: „Potom nájdeme tvojich rodičov. Teraz ale musíš ísť“. Vhupli sme teda obe do kontajnera.

5. Kapitola – Prečo prišla ?

Pod zemou bol vybudovaný dlhý tunel. Šli sme cez neho veľmi dlho a preto mi Edit (tak sa volala tá tajomná pani) začala rozprávať, prečo sem vlastne prišla.

Znelo to takto: „V zemi strašidiel nikto nepozná strach, lebo všetci sú veľmi strašidelní, a to je pre nás normálne. Keďže si však všetci v zemi strašidiel, ktorá leží hlboko pod zemou, chcú vyskúšať báť sa, poslali mňa, aby som priviedla človeka. Ten vyzerá inak ako strašidlá, preto máme dôvod sa ho báť. Najlepšie by bolo, keby ten človek bol práve vystrašený a tak by svoj strach mohol preniesť aj na nás. No a ty si iste bola vystrašená, keď ťa tí dvaja ľudia vymkli na záhrade“. Chvíľu som o tom premýšľala, no napokon som sa spýtala: „A ty sa ma nebojíš?“. „Nie. To je dôvod, prečo poslali práve mňa“, odvetila. „A prečo je také dôležité, aby sa strašidlá báli?“ spýtala som sa. A ona mi odpovedala: „Lebo závidia ľuďom, že oni sa báť môžu. Pre vás ľudí je normálne ako vyzeráte, rovnako ako aj pre nás strašidlá je normálne ako vyzeráme my. Preto sa jeden druhého nebojíme“. Potom sme sa už načisto odmlčali.

6. Kapitola – Zem strašidiel

Keď sme konečne dorazili na koniec tunela, vystúpili sme do veľmi strašidelnej krajiny. „Nemáš sa čoho báť. Ochránim ťa. Len ich poriadne postrašíš a pôjdeme domov,“ utešovala ma Edit.

Neskôr som zistila, že v zemi strašidiel majú aj kráľa. Volal sa pán Strašidelná hlava. „Nemal sa náhodou volať pán Múdra hlava?“ spýtala som sa Edit. „Múdra rozhodne nie. Hlúpa hlava by bolo preňho ideálne meno. No keďže je to zem strašidiel, volá sa tak, ako sa volá“, odvetila mi Edit. „A kam teraz pôjdeme?“ spýtala som sa. „Ku kráľovi“, odpovedala Edit. „On sa musí zľaknúť prvý.“

Kráľov zámok bol ešte strašidelnejší ako celá krajina strašidiel. „Tohto zámku by sa strašidlá mohli naľakať,“ povedala som. „Áno, to by mohli. A iste by sa aj

naľakali a nemusela by som t'a vláčiť až sem,“ odpovedala Edit. „Tak prečo to už neurobili ?“ opýtala som sa. A Edit odpovedala : „Kráľ poddaným nedovolí vstúpiť do kráľovstva, aby sa mohli naľakat“.

7. Kapitola - Zámok

„V ľavej dračej hlave na zámku býva Teodor, princ. Jeho veža je stredne vysoká. V pravej hlave zase býva Maldanoh, kráľovský zástupca. Jeho veža je najnižšia. No a v tej prostrednej kráľ Strašidelná hlava. Rovnako podelené sú aj veže pripomínajúce pavúka. Tá naľavo je opäť Teodorova, tá napravo Maldanohova a tá v strede kráľova. V zámku sú aj iné strašidlá, a to sú sluhovia“, vysvetľovala Edit počas cesty k zámku.

Keď sme k nemu dorazili, Edit povedala heslo, pri ktorom sa brána zámku otvorila : „pán Strašidelná hlava je náš kráľ. My strašíme ľudí, no ľudia nás nie. Ľudia sú nespravodliví. Nech žije Stršidelná hlava !“ Pre istotu som si heslo dobre zapamätala. Ved' kto vie ? Môže sa to zísť...

8. Kapitola – Sretnutie s kráľom

Stúpali sme hore po schodoch zámku a ja som sa veľmi bála. Kráľ bude určite vyzerat' strašidelne.

Keď sme prišli do kráľovskej siene uvidela som veľké kreslo, z ktorého visí myšací chvost. Edit ma skryla pod deku. Pán Strašidelná hlava sa otočil na kresle a Edit prehovorila : „Urobila som to, čo ste chceli. Tu máte človeka.“ Odokryla ma a kráľ začal od strachu pišťať a ja vlastne tiež. Vyzeral hrozne. Ani slová nestačia na to aby som ho opísala.

9. Kapitola – Ako ma zajali

Keď sa všetci upokojili, pán kráľ zvolal : „To je veľkolepé ! Skvelé !! Úžasné !!! Je totálne strašidelná !!!!“ a hneď ma ukazoval poddaným. Všetci sa ma veľmi báli. Keď už bolo po všetkom, chystala som sa s Edit na odchod, lenže ...

...pán kráľ to nedovolil : „Je to prvá živá bytosť, ktorá nás dokázala vystrašiť. Zostane tu !“ A už ma brali do veľkej miestnosti, kde ma zamkli. Kľúč si zobral na starosť obrovský obor...

10. Kapitola - Obor

Edit ma chcela získať späť, lebo mi sľúbila, že nájdeme mojich rodičov. Potichu sa vydala, aby obrovi kľúč ukradla. Ten sa však na veľké nešťastie zobudil. Edit

bola ale múdra, a preto si povedala, že obra okabáti. „Začo by si dal ten kľúč?“ „Za veľmi veľký cukrík! Za väčší ako moja hlava!!“ odpovedal obor. Ibaže Edit si spomenula, že obrovia často klamú. Mohla by mu ona dať cukrík a on jej nič. Preto povedala: „Doma mám toľko cukríkov, koľko sa ti zažiada!“ „Zaviedla ho teda do svojho domu. A tam sladkosťou za desať vriec!“ „No keď sa budeš chcieť do toho všetkého pustiť, musíš mať obe ruky voľné,“ povedala Edit. No a obor, keďže nemal vačky na nohaviciach ani na tričku, kam by si kľúč dal, hodil ho preč a pod' ho rovno medzi police plné sladkosťou. Edit kľúč rýchlo vzala a šla ma ním vyslobodiť...

11. Kapitola – Moje vyslobodenie a Editino zajatie

„Pod', ale rýchlo a potichu,“ povedala Edit. Ja som s ňou rýchlo a potichu vycupkala z izby a aj z celého zámku. „Ďakujem ti, že si ma zachránila,“ povedala som jej. Neodpovedala. Jediné, čo povedala, bolo: „Neviem, kde sa teraz tunel smerujúci do ľudskej zeme nachádza. Stále sa totiž presúva a jeho polohu vie určiť iba kráľ. Zostaň teda tu v tomto kríku. Ja sa to idem kráľa spýtať.“ A už bola fuč.

Čakala som minútu, čakala som dve. A stále nič.

Zatiaľ, kým bola Edit u kráľa, obor si všimol, že v izbe nie som. A preto aj on šiel za kráľom. Prerušil Editino rozprávanie: „Vaša strašidelnosť! Tá ľudská bytosť je preč!“ „Ako to?“ začudoval sa kráľ. Obor si uvedomil, že to bola Edit. Sám sa ku svojej hlúposti priznať nechcel, a tak vykrikoval: „To bola ona!“

12. Kapitola – Miesto, kde bol tunel

Edit sa ocitla vo väzení. Nevedela som, čo mám teraz robiť. Len tak si od kráľa vypýtať kľúč od väzenia by bolo iste podozrivé. Navyše by mi to nedovolil. Rozhodla som sa teda len pre jedno. Vrátiť sa do zeme ľudí. Keď som vyliezla z kríka, pán kráľ vyhlásil: „Tá ľudská bytosť je preč. Choďte do ľudského sveta a prived'te ešte jednu takú osobu!“ Teraz mi to práve vyhovovalo. Prezliekla som sa za jedno zo strašidiel a šla do zámku. Tam som pred bránou povedala heslo: „Pán Strašidelná hlava je náš kráľ. My strašíme ľudí, no ľudia nás nie. Ľudia sú nespravodliví. Nech žije Strašidelná hlava!“ Vravela som, že sa to môže zísť. Brána sa otvorila...

„Mohli by ste mi prosím, Vaša strašidelnosť, ukázať, kde sa nachádza tunel do ľudskej zeme? Chceme priviesť človeka,“ začala som, keď som bola pred kráľom. A on mi odpovedal: „V Strašidlove pri Strašidelných múroch. No

nezabudni priviesť človeka, ktorý je vystrašený a hlavne sa ho nezľakni !“ Tak som sa pobrala do Strašidlova ku Strašidelným múrom. Na cestu som sa ostatných popýtala, lebo zem strašidiel som dobre nepoznala. Nebolo to tak veľmi ďaleko od kráľovstva, išla som tam krátko. Tunel bol dobre viditeľný a hneď som ho zbadala...

13. Kapitola – Ako sa to zvrtilo

Cestou k tunelu fúkal silný vietor. Pridržala som si svoj prevlek tak silno, ako sa len dalo. Ale nepomohlo to. Odfúkol ! Všetci naokolo si všimli, že som ten hľadaný človek a rozbehli sa za mnou. Chcela som skočiť do tunela, ale v tom som si spomenula na Edit. Ved' ona ma chcela zaviesť späť domov, a kvôli tomu skončila vo väzení.

Postavila som sa teda hrdo pred ostatných, ktorí ma chytili a zaviedli späť do tej veľkej izby. Tam ma zamkli a kľúč dali na starosť drakovi...

14. Kapitola – Prosba

Prešiel týždeň. Edit pustili z väzenia. Dozvedela sa o tom, že ma našli. A keďže bola Edit dobromyseľná, chcela ma zaviesť do ľudskej zeme. Teraz sa však šla opýtať kráľa.

„Vaša strašidelnosť ! Chcem sa Vás spýtať, či by ste toho človeka nemohli prepustiť.“ „Prečo by som to mal robiť ?“ spýtal sa kráľ. Potom chvíľu popremýšľal. Napokon povedal : „Dobre, prepustím ju. Ale nie len tak pre nič – za nič. Musíš ostať už navždy v ľudskom svete a nikdy sa nevracať !“ Edit súhlasila. Teda ma prepustili. Zvítala som sa s Edit a mali sme namierené priamo k tunelu.

15. Kapitola – Zostala som tam úplne sama

Keď sme sa vrátili do ľudského sveta, hneď som chcela vedieť, kde sú moji rodičia. Vybrali sme sa teda po tej tmavej uličke. „Tu sú,“ povedala Edit. To, čo som videla, bolo strašné...

Moji rodičia boli mŕtvi. Rozplakala som sa. Edit odchádzala. Tiež potichu plakala. „Snáď ma teraz neopustíš ?“ spýtala som sa jej. Ona neodpovedala. Zabočila do ďalšej uličky a odišla. Zostala som tam úplne sama. Zrazu som začula za mnou fučanie. Bála som sa otočiť. Začula som hlasy...

16. Kapitola – Vydýchnutie

Otvorila som oči a uvidela som, že som doma v posteli. Pri mne fučal môj malý psík. „No konečne si hore,“ ozvala sa zrazu moja mama. Pozrela som sa na hodiny. Bolo jedenásť hodín pred obedom. „Keď sme sa vrátili z tej zábavy, hneď si zaspala. Nevedeli sme ťa nijako zobudiť,“ vysvetľovala mama s úsmevom. Bola som strašne rada, že ju vidím živú.

Keď som vyšla na dvor, videla som, že sa pokrývka kontajnera nadvihla a spadla na zem. Z kontajnera vyšla čierna mačka. Vzala som si ju do náručia. Vedela som, kto ju poslal. Bol to niekto, kto nikdy nezabúda na priateľstvo. Niekto, kto už zostane medzi ľuďmi, a pritom človek nie je.

Edit.